

Zarathustras Onkels genopførelse af balletmesteren Haralds Landers *Etudes* fra 1948 er en rørende undersøgelse af, hvad kunst er for en størrelse.

Foto: Helle Lyshøj

Balletøvelser

Af Mette Garfield

Han er stor og tung ikklædt stram hvid trikot. Og han bøjer graciøst i knæene og rejser sig igen langsomt med den ene arm løftet ud til siden, mens den anden holder fast i barren. Senere springer han højt, danser usikkert på tå, som en bambi og knejser, som det hører sig til i balletverdenen, med nakken, når han forlader scenen. Helle Lyshøjs fordoblende video-projektion på bagvæggen giver indtrykket af en lang række af klonede dansere, der næsten fortsætter uendeligt.

Det er Zarathustras onkel alias performancekunstneren Henrik Vestergaard Friis, som er i gang med sin genopførelse af Harald Landers *Etudes* fra 1948 i forbindelse med sin udstilling *Zonkels scenekanon* på Hofteatret. Vestergaard Friis har gennem en årrække med kritisk ironi og humor genopsat de 12 sceniske værker, der udgør Kulturministeriets officielle sceniske kanon.

Og intet er lettere at gøre grin med en ballettens

affekterede og hengemte sprog. Men genopførelsen bliver så meget mere end at gøre grin med ballettens udtryk og en velkommen kritik af kulturkanonen. Zarathustras onkels *Etudes* har sammen med videobearbejdning sit helt eget udtryk og bliver en regulær undersøgelse af ballettens trin, gestus, særlige sprog. Samtidig bliver værket også en virkelig interessant undersøgelse, hvad kunst er. For kunst skal ikke kanoniseres og sættes på skabelon, den *kan* netop knopskyde eller samples fra rørende, humoristiske genopførelser udført af de største amatører.

